

THEME:

AFRICA?

CONTENTS:

- [5-6] SMÅ TABBAR ELLER ETT KOLONIALT EKO? [8-9] 40 ÅR OCKUPATION [11-13] THE NON-ORDER OF THINGS? A BRIEF ACCOUNT OF SOMALIA [14-15] FRAMTIDENS ARKITEKTUR - GÅRDAGENS TEKNIK [16-17] AFRICA VS. ASIA [18-19] KORRESPONDENS FRÅN ÖSTAFRIKA [23] DEMOCRATIC DILEMMAS IN RWANDA [24-25] BLIND FLÄCK I VÄSTVÄRLDENS SYNFÄLT [26-28] USA 2016 ELECTION: FOREIGN POLICY OF CLINTON, SANDERS AND TRUMP, FOCUS: AFRICA/ASIA [30-31] EN DIGITAL REVOLUTION [33-35] AFRICA WITHOUT FRANCE, A CAR WITH NO DRIVER?

Utrikespolitiska
föreningen
Göteborg

Letter from the Editors

Legally Responsible Publisher

Emil Zawadzki

Editors-in-Chief

Frida Nilsson
Emil Zawadzki

Writers

Fredrik Dellby
Elin Fondén
Mikael Hemlin
Samuel Horgby
Anna Kuzmina
Sara Lindström
Joar Lundberg
Oskar Simann
Egil Sturk
Anton Ståhl

Proofreader

Lydia Liljegren

Graphic Design

Torbjörn Hedberg

Photographers

Pontus Lindström
Isabella Strömlad
Anton Ståhl
Emil Zawadzki

Illustration

Freja Erikå

Web-Editor

Emil Zawadzki

Publishing House

Trydells Tryckeri

Radio Utblick

Samuel Horgby
Ruben Dieleman
Sara Lindström
John Norell
Egil Sturk

Elsewhere

utblick.org
facebook.com/utblick
Twitter: @UF_Utblick
Utblick Radio broadcasts on FM103,1 on
tuesdays at 9:30 pm

Detta material är helt eller delvis finansierat av
SIDA, Styrelsen för Internationellt Utvecklings-
arbete. SIDA delar inte nödvändigtvis de åsikter
som här framförs. Ansvaret för innehåll är
uteslutande författarens.

Africa, this big continent on the rise, is home to more than a billion people in over 50 countries with diverse cultural and political structures. Many African countries today are said to be at the forefront of economic and social development, making the continent a potential challenger to the world order of today and tomorrow. But still, these glimpses of progress seem to cover a very small part of what media in general reports. In this last issue of 2015 we dwelve into the past and present of the continent; the articles are written by an eager staff, which in different ways enter the forgotten and neglected parts of Africa.

We introduce the theme with a somewhat merciless analysis of our generalized conception of Africa influenced by different actors, such as the media, as well as an analysis of the ways in which we talk about the continent and thus contribute to prejudices. We shed light on East Africa, where history and present meet in a political and ethnical duel as elections are closing in. Colonial heritage and its consequences are discussed, as well as the continent's technological, architectural, economic and cultural development.

With this issue we aim to reinterpret our understanding of Africa, and thus the choice of the title: *Africa?* Although a reinterpretation may seem to be a huge aim, we hope that we'll at least encourage you to rethink the perception that "Africa is a country" and to build your own conception of the continent and its cultural, political, and social diversity.

With this issue, we will as editors-in-chief have published our forth and last issue during our year. We are very happy with our progress to uplift Utblick, and hope that it will continuously grow. We'd like to thank our vital editorial staff throughout the year, and of course you, our significant readers! We hope that you are looking forward to upcoming issues and that you'll enjoy this final issue of 2015: *Africa?*

Frida Nilsson & Emil Zawadzki
Editors-in-Chief

Africa?

Små tabbar eller ett kolonialt eko?

Text: Sara Lindström

Föreningen Afrikas Barn (FAB) firade sitt tioårsjubileum år 2013. De bedriver en insamlingsverksamhet i Sverige och samarbetar med organisationer i Kenya och Tanzania. Vad de vill uppnå i sina projekt är att »skapa små stabila ör för barnen och deras vårdnadshavare«. De »tror inte på att det bara går att ge dem akuta pengar utan man måste lära dem hur de själva skall överleva, utan stöd utifrån.« På hemsidan kan man läsa om solskenshistorier och det råder ingen tvekan om att föreningen genom engagemang har kunnat hjälpa utsatta människor och förbättrat deras livsvillkor.

Problematiken uppdagar sig när man besöker föreningens hemsida, vars förstasida täcks av en redigerad bild där mörkhyade afrikanska pojkar klädda i samma kläder utstrålar lek och glädje. Med föreningens logga inklistrad mitt över bilden är budskapet så tydligt det kan bli: denna potentiella glädje kan vi i väst genom pengar och engagemang skänka dessa arna barnsjäljar. Att föreningen dessutom känner sig uppmanade att de måste »lära dem hur de själva ska överleva« är för mig ganska osmakligt.

Ovanstående är en ganska skoningslös analys på vad okunskap kan leda till. Vad FAB uttrycker är en exotifiering av Afrika där man behöver se efter två gånger innan man inser vad som egentligen ligger bakom ordvalen. I andra fall är det mer explicit. Ett citat som på senare tid använts flitigt som exempel under kategorin »Africa is not a country« är Joe Bidens utlåtande under U.S. – Africa Summit år 2014. Citatet lyder: »There's no reason the nation of Africa cannot and should not join the ranks of the world's most prosperous nations in the near term, in the decades ahead. There is simply no reason.« Trots Bidens goda vilja kommer vi tyvärr aldrig få se Afrika tillhöra kategorin av världens mest välmående länder endast av den enkla anledningen att det inte finns ett land som heter Afrika. Tråkigt, men sant.

Jag är inte ensam i denna debatt och jag är definitivt inte först. Att än idag välja att se Afrika som en trasig region präglad av fattigdom och svält är inte bara kränkande utan riktigt naivt. Kunskapen finns där, vi vet att Afrika består av en miljard människor som talar över 200 språk och utgörs av 54 länder, att Rwanda, Tanzania, Moçambique, Kongo och Etiopien rankas som världens snabbast växande ekonomier. Hur kommer det sig att medier fortfarande på daglig basis reducerar länder och personer söder om Sahara till 'afrikanskt land', 'länder i Afrika', 'person från Afrika' och låter läsaren skapa sig en egen, i värsta fall stereotyp och exotifierande bild av vad detta innebär?

En sak som faktiskt går att räkna ut statistiskt är hur ofta Afrika nämns i en artikel utan att ett land på kontinenten nämns. Nicolas Kayser-Bril har gjort en analys av just detta på tidningarna New York Times och The Guardian, och har jämfört resultatet med hur ofta Asien nämns utan att ett land i Asien närvärar i artikeln. Resultaten är häpnadsväckande. Man ser en stor skillnad i porträtteringen av Afrika till skillnad från Asien där, när man talar om Asien, det i mycket högre utsträckning talas om ett specifikt land och inte om kontinenten i generella termer. Det sistnämnda är ofta fallet med Afrika. Analysen uppdateras i realtid och det går att själv följa processen på www.africaisntacountry.herokuapp.com. Målet är att parametrarna gällande artiklarna om Afrika skall sjunka till samma nivå som de gällande Asien. Jag är övertygad om att detta kommer ske. Frågan är bara när. ■

»Att än idag välja att se Afrika som en trasig region präglad av fattigdom och svält är inte bara kränkande utan riktigt naiyt«

UTBLICK RECOMMENDS:

The Society of International Affairs in Gothenburg UPCOMING EVENTS:

20TH OF JANUARY 17:30 DRAGONEN

IRAN IN A NEW MIDDLE EAST?

In July 2015 a nuclear accord was signed between the P5+1 (UN Security Council permanent members + Germany) and Iran. The accord regulates and caps Iran's nuclear program and is an important milestone for two reasons. First it sets a new standard for how to stop the spread of nuclear weapons in general and, in particular, ensure that Iran does not cross that threshold. Secondly it marks a sea change in Iran – u.s. relations since it is the first time in 35 years that they negotiate directly and publicly at the highest political level. This second aspect could potentially result in important changes, positive as well as negative, in the regional power balance. It can boost the attempts to reach a solution to the Syrian impasse, but it is also fuelling Saudi and Israeli fears about an Iran in ascendance – a perception that leads to heightened tensions. Join us in this interesting lecture with Rouzbeh Parsi.

JANUARY 27TH 17:30 DRAGONEN

SYRIA, THE REFUGEE CRISIS AND THE ISLAMIC STATE

How did Syria get to where it is today? Which actors are involved in the war and who are they? How did the refugee crisis come about? How should we understand the expansion of the Islamic State?

Joakim Medin, a freelance journalist, has been in Syria several times. He has for example followed the Kurds in Kobane, been held in one of Assad's prisons and much more. Don't miss this unique chance to hear about what really is going on in Syria.

FEBRUARY THE 2ND 17:00 DRAGONEN

SWEDISH SOLIDARITY & SECURITY IN A WORLD OF CRISIS?

We are facing a tremendous and fast change of the society as we know it. War in Ukraine, refugee crisis, terrorism, and climate change are threatening our surroundings and security. But who sets the agenda for today's politics in reality: Russia or the Western World? What does international solidarity really mean and what role do countries and organizations such as Sweden, USA, Finland, NATO, UN, NB 8 really play? Furthermore, how will Swedish domestic politics and the current government affect the security policies?

Former President of Parliament, Minister of Defense and Minister of Trade: Björn von Sydow. Björn currently holds a position as member of parliament (S), where he is Vice President of the Constitutional Committee and President of the Swedish Parliaments Delegation to NATO.

40 år av ockupation

Text: Elin Fondén

Jag var 15 år när jag för första gången träffade en man från Västsahara. Han hade suttit fängslad i flera år, utstått skandränkningar och hotats till livet på grund av ett enkelt faktum; han ansåg sig vara västsaharier och ha rätt till sitt eget land. Jag förstod inte hur en sådan i mina ögon oskyldig önskan kunde få så fruktansvärda konsekvenser. Den folkrättsliga bakgrunden blev förklarad för mig och jag fick för första gången i mitt liv upp ögonen för hur extremt orättvis världen faktiskt är.

Västsahara var från sent 1800-tal fram till 1975 en spansk koloni. När Spanien drog sig ur landet var det meningen att självständighet skulle ges till dem som bodde där, men istället marscherade hundratusentals marockaner in i landet. Ett 16 år långt krig mellan Marcko och den västsahariska självständighetsrörelsen Polisario bröt ut. FN lyckades till slut förhandla fram en vapenvila som syftade till att genomföra en folkomröstning där västsaharierna själva skulle få bestämma angående territoriets framtid. Den har dock än idag inte genomförts, dels på grund av motstånd från Marcko och dels i och med svårigheten att definiera vem som anses vara röstberättigad. Enligt den internationella domstolen i Haag är annexeringen av området inte legitim och Hans Corell,

tidigare rättschef på FN, betonar att domen från 1975 är mycket tydlig. Han menar att om Marockos marsch in i Västsahara hade skett idag hade den betraktats som en krigsförbrytelse. Trots detta folkrättsliga stöd har inget europeiskt land ännu valt att erkänna Västsahara.

Situationen i det ockuperade området präglas av brott mot de mänskliga rättigheterna. Amnesty International rapporterar om systematiskt våld och tortyr mot dem som på något sätt uttrycker sig vara för ett självständigt Västsahara. Efter att ha läst ett flertal vetenskapliga rapporter förstår jag att mannen jag mötte när jag var 15 år gammal är långt ifrån den enda som genomgått omänsklig, förndrande behandling. FN-styrkan 'MINURSO' finns på plats men är den enda i världen som inte har befogenhet att rapportera om eventuella kränkningar av de mänskliga rättigheterna.

Många människor har tvingats fly och i Algeriet har flyktingläger stora som städer upprättats. Här är det visserligen lugnare än i de ockuperade områdena, men bristen på mat, vatten och aktivitet tär hårt i det karga ökenlandskapet. Matransonerna som ges ut är baserade på vad som är absolut nödvändigt i en kortvarig akutsituation och det trots att många människor har bott hela sina liv i flyktinglägren. Under hösten drabba-

des dessutom lägren av kraftiga regnoväder och många hus föll sönder.

»Regnen kom som en chock«, berättar Hareira Mohamed Jayar. »Det var hemskt att se det man har byggt och jobbat så hårt för i många år rinna iväg på ett par dagar.«

Hon är själv regional ledare för självständighetsrörelsens ungdomssektion Ujsario och arbetar hårt för att under sin livstid få se ett fritt Västsahara. Då någon högre utbildning inte finns tillgänglig i Västsahara åker många till andra länder för att studera, men trots Hareiras planer på att bli läkare har hon valt att stanna i flyktinglägren.

»Det primära är att få befria mitt land«, säger hon.

Hareira Mohamed Jayar berättar detta 5 år efter mitt första möte med Västsahara och nu har ockupationen nått sin 40-årsdag. Jag är 21 år gammal och har svårt att förstå hur den kan ha pågått under längre tid än vad jag själv har levat. Bara att fem år har fått flyta förbi utan att någon lösning har närmat sig gör mig förskräckt. Sveriges riksdag röstade 2012 igenom ett erkännande av staten Västsahara men det ligger på regeringen att genomföra detta, vilket ännu inte har skett. En utredning i frågan förväntas bli klar i februari

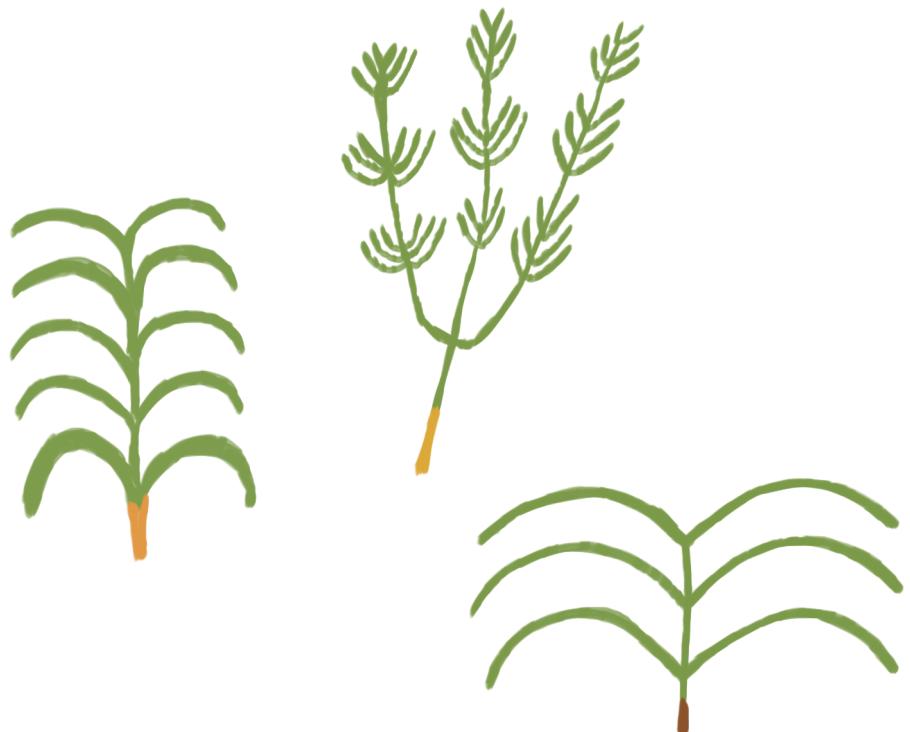
men efter 40 års ockupation, väntan och frustration är det västsahariska folket otåligt. Polisarios kongress hölls under december och det talades om krig. I en mörk situation sätter många sitt hopp till Sverige.

»Ett erkännande skulle ändra den kurs som finns inför kongressen idag«, säger Hareira Mohamed Jayar. »Det skulle innebära stor framgång och lycka.«

Vi väntar fortfarande på regeringens erkänning. ■

The Non-Order of Things? A brief account of Somalia

Text: Egil Sturk

Things fall apart; the centre cannot hold;
Mere anarchy is loosed upon the world,
The blood-dimmed tide is loosed, and everywhere
The ceremony of innocence is drowned;
The best lack all conviction, while the worst
Are full of passionate intensity.

(W. B. Yeats – *The Second Coming*)

Situated on Africa's horn on the Eastern edge, separating the Arabian Sea from the Indian Ocean, is Somalia. This land, under the eye of a scorching sun, dry and infertile, ravaged by savage winds, has perhaps contributed to our perception of Africa: a large and diverse continent – a place plagued by war, misery, famine, poverty, crime and disease. It has been declared as a failed state, which seem to prove Hobbes' thesis about life being brute, nasty and short in the natural condition where war is sovereign and people are ruled by the law of the gun. An anarchical society, or so it has often been described. But why is this?

One of the causes of this might be traced back to colonial times. At the end of the 19th century, Italy and Great Britain decided to expand their territories in the scramble for Africa. Somalia, a country with scarce natural resources, would seem to be a poor choice in terms of cost benefits. Nevertheless, the Italians colonized the Southern part, while the British colonized the Northern part, which today is Somaliland. They had different approaches in ruling their new subjects. The latter was only interested in

controlling the coast, thus gaining control over ports and trade. The former, however, intervened more in Somali society, trying to replace traditional institutions, customs and customary law with Western law and a centralized government. Having long rejected the Western conception of the nation-state, and preferring their own form of governance based mainly in clans, the Somalis resisted attempts of reform. Armed insurrections against the Italians and Brits became commonplace. The Western countries were better armed than the Somalis, and despite the latter's effort to disrupt the colonialists, they were defeated.

Another factor contributing to the state of Somalia entered the scene in 1969. General Siyad Barre took power in the (since 1960) unified post-colonial state Somalia. He was a ruthless man and ruled until 1991. He became a brick in the Cold War rivalry between the US and the USSR, transforming Somalia into one of the main weapon stashes in Africa, while being supplied with financial aid. During his first years in power, Barre was loyal to Soviet, espousing "scientific socialism" as his ruling ideology, which was in reality a mix between Islam and Third World socialism. He

"Somalia had for a long time prior to this been nothing but a shell, held together by military force, revealing the fragility of authoritarian states"

also tried to erase the clan-based forms of governance and society, and replacing it with state socialism. This, however, was never achieved. Rather, he alienated the clans from each other and favored his own clan, Marehan, whilst being in conflict with neighboring countries, especially Ethiopia. The clan structure in Somalia is complex, but can be said to consist of five main clans: Issaq, Dir, Rahanweyn, Hawiye, and Darood, each with a set of sub-clans related to each other in intricate ways.

Having undermined traditional methods for resolving conflicts and interaction among communities, vital social functions such as trust and accountability were damaged as well. This leading to mutual distrust among, and between, clans, as well as intensifying chauvinism, prioritizing clan loyalty over other bonds and community types. These sentiments have been used by various rebel leaders, warlords, ideologues, and demagogues to sway public opinion in their favor both during these turbulent times, and after Barre's dictatorship. This has repeatedly proved to be a powerful weapon in mobilizing the "masses" against a perceived enemy.

In the long run, the dictatorship created internal tension and social unrest, which led to rebellion. During the 80's, clan-based militias were created in opposition to Barre, and in 1991 they managed to overthrow him. Shortly thereafter, the Isaaq-dominated Northern area of Somalia declared itself independent under the name of Somaliland. Following the overthrow of Barre, a power vacuum emerged, resulting in a devastating civil war between the rebel groups,

killing hundreds of thousands and displacing even more. Soon, local warlords took power over different parts of the country, further fragmenting it. The capital Mogadishu, traditionally having been a Hawiye-majority area, was conquered by warlords belonging to the Hawiye-dominated USC militia. But conflicts soon arose among the factions, and loose alliances within the city culminated in the UN/US intervention in 1992.

Somali-society didn't just suddenly collapse with the fall of Barre, as if he was the only thing holding the country together, as if he personally was the only guarantee for stability and peace. This is a belief common among tyrants: that "l'état c'est moi" – that the sovereign literally embodies the state, and that the capacities of the state emanates from his or her personal vitality and vigor. On the contrary, Barre, together with rivaling superpowers and cynical neighbors, taking advantage of the situation, and colonial policies, were the main causes of the situation following his fall. Somalia had for a long time prior to this been nothing but a shell, held together by military force, revealing the fragility of authoritarian states.

Traditional forms of law and political organization had never been replaced or eliminated by Barre, but had always coexisted. When his regime collapsed, vital national institutions collapsed as well, leading people to rely on customary law called Zeer. It focused on the cohesion of local communities, balance between clans, conflict resolution and economic exchange. It is a decentralized system, lacking the body and codification of Western law, thus being open to interpre-

tation. This flexibility enables communities to develop and retain customs adapted to their own conditions, whilst preventing clans to rule other clans by force or without consent. By not having to conform and submit to a universal code, Somalis evade the uniformity that erases borders, as well as diversity and differences.

A certain dullness comes with the codex, with protocols and scriptures, having to do with loss of memory cohesion and agency. It may be ideal for the nation-state, and indeed developed simultaneously with it, but having for long been a stateless society, Zeer might be more fit for Somalia where, not the individuals but the collective, is regarded as the most basic and important unit of society. Disregarding the patrimonial qualities of Somali society, being tired of the infected clan relations, there have been many attempts to rebuild Somalia as a modern state. Many have failed and governments have been far from successful, but as of 2012, Somalia has seen some improvements with the new government and president Hassan Sheikh Mohamud.

During the Civil War, so called Islamic Courts began to sprout in and around Mogadishu as an alternative to the warlords and clans. Tired of the constant fighting and various rivaling ideologies, people began relying on the courts since they provided basic services, law, order and safety. The courts were united in the Islamic Courts Union and became a major organization in Somalia, taking power over Mogadishu in 2006. They, however, had the same problem as other Somali alliances. They had a loose coalition consisting of groups with various interests and ideas, lacking cohesion and failing to contain the more radical elements of the movement, one being Al-Shabaab. Because of this, their rule didn't remain for long, as they were disrupted by a US-supported domestic opposition and later overthrown by an Ethiopian intervention. This, in turn, fueled dormant nationalistic sentiments with demands for independence and self-governance principles, which might seem just, but that also

justified public support for groups such as Al-Shabaab, who used these feelings in order to gain support and thus be able to expand in order to resist the Ethiopian occupation.

Al-Shabaab, "the youth", is not just a militant resistance group, fighting for the freedom of the Somali people and a Greater Somalia. With time, their nationalistic rhetoric began to fade, being increasingly replaced by radical Islamism wahhabi style, wanting to establish a caliphate in Somalia, relying on harsh punishments, guerilla tactics and terror in order to maintain control over their territories. This strategy has failed, since support for Al-Shabaab has diminished during recent years, and their position in Somalia has weakened since they lost many of their military strongholds. But they're still a major disruptive force in Somali society, and one of the main obstacles for rebuilding a stable, functioning state in Somalia.

So what happens when things fall apart and when the center cannot hold? Is mere anarchy loosed upon the world? In the absence of centralized power, spontaneous order may emerge, and precedent forms of order and loyalty may re-emerge. In Somalia it shows as a form of decentralized federalism. Trying to enforce and replace a form of governance, or even trying to create a new type of society from scratch by erasing what preceded, is rarely successful if the goal is a stable functional society. The most benevolent form of governance for Somalia seems to be a more federalized power, granting the region's self-governance while assuring the unity of the state. One of the main flaws in trying to create a functioning and stable state in Somalia has been the failure to achieve broad representation in political institutions resulting in nepotism, injustice and corruption. This having to do with the complex clan-structures and hierarchies which permeates Somali society. There have been attempts to resolve this by using the so-called 4.5 system, which divides positions among the 4 main clans and distributes the rest to the remaining clans. However, this system risk to increase tensions between the clans again and needlessly divide the country. Despite still being in a troubled state, I believe that Somalia is on its way to recovery. And hopefully, we will see a new dawn of Somalia. ■

Framtidens arkitektur – gårdagens teknik

Text: Oskar Simann

Arkitekturen måste vara en vägvisare för resten av samhället när det gäller att ställa om. Det finns mycket att lära från arkitekter som Diébédo Francis Kéré som använder lera på ett innovativt sätt och tusentals år gamla tekniker som håller byggnader kylda i historiska Marrakech.

Vårt samhälle står inför en viktig omställning när det kommer till att använda mindre energi. Jag tror att arkitekturen står i centrum för den omställningen. För att tackla klimatförändringarna måste vi bygga smartare. Här i norr behöver vi fundera på hur vi värmer upp våra hus och hur vi håller kylan borta. I största delen av Afrika är problemet det motsatta: byggnader behöver kylas ner. Med dagens teknik kan vi skapa högteknologiska byggnader som genom avancerade system håller önskat inomhusklimat.

Detta är dock både dyrt och i många fall inte särskilt energieffektivt. Istället kan vi se tillbaka på det som på engelska kallas vernacular architecture, på svenska folkarkitektur. Enkelt förklarat är det arkitektur som under generationer växt fram, utan arkitekter, i en kultur. Dessa tekniker är extremt specifikt anpassade till de lokala förhållanden som de utvecklats i. De mänskliga som bor på en plats känner till vilka problem som deras byggnader behöver lösa. När de stöter på en byggeteknik som bemöter dessa problem fortsätter de använda den och sedan gradvis utvecklat den över tid.

Ett exempel på hur en traditionell metod växt fram och sedan slutat användas är Marockanska riad som på ett sofistikerat sätt är självkylande. Namnet 'riad' kommer från arabiskans 'ryad' som betyder trädgård. Riad är en inåtvänd hustypologi. Huset byggs runt en innergård och alla rum öppnar upp mot innergården. I mitten av byggnaden finns någon form av vattenkälla, ofta

en fontän. Fontänen blir den självklara mittpunkten i rummet, men vattnet har också en kylande funktion: när solen värmer upp innergården värms vattnet upp och avdunstar. Väggarna, som är täckta med porösa kakelplattor, absorberar fukten i luften. När fukten i väggarna avdunstar transporteras värmen uppåt och både innergården och de intre rummen kyls ner naturligt. Det är nästintill chockerande hur väl detta system, som används i årtusenden, utan elektricitet kyler ner. För mig är upplevelsen av att komma in på en rad en varm sommardag bland det mest uppfriskande jag kan tänka mig.

När fransmännen efter övertagandet av Marocco 1912 byggde Gualiz, en modern stadsdel i Marrakech, struntade de helt i de redan fungerande teknikerna och byggde istället betonghus. Betongbyggnader blir outhärdliga i varma klimat. Det är en märklig upplevelse att komma från de historiska delarna av Marrakech till de moderna. Gatorna är oändligt breda, det gatuliv som karaktäriserar stadens 'souker' är helt försvunnet. Det ljud som helt domineras gatubilden är istället surrandet från de luftkonditioneringstrummor som placeras på betongfasaderna.

Ett intressant exempel är den burkinska arkitekten Diébédo Francis Kéré som har tagit traditionella byggetekniker och tillämpat dem på ett nytt och modernt sätt. Han föddes 1965 i byn Gando i Burkina Faso. Han berättar i sitt TED-talk om hur det då varken fanns elektricitet, tillgång till rent vatten eller någon skola i Gando. Hans föräldrar var måna om att han skulle få tillgång till utbildning och 2004 började han studera till arkitekt på tekniska universitetet i Berlin. Mot slutet av hans utbildning startade han en insamling för att kunna bygga en skola i sin hemby och lyckades få ihop 50 000 dollar och började designa skolan. Budgeten var mycket begränsad för det

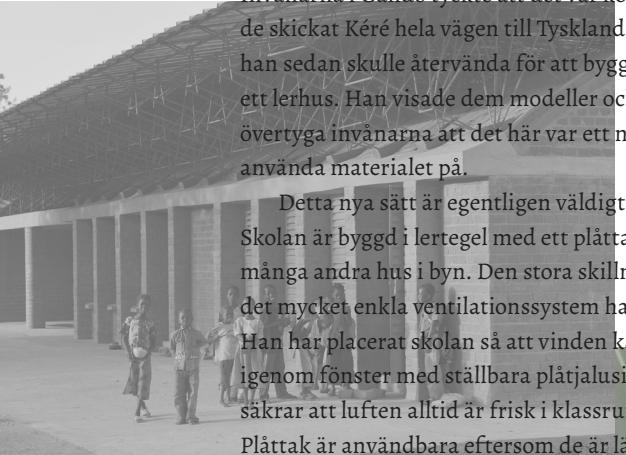

Photo: GandoIT, CC BY 3.0

projekt han ville åstadkomma: han ville skapa en skola med bra förhållanden för barn att lära sig. I Burkina Faso kan det bli 45 grader varmt och det var därför helt nödvändigt att fokusera på att skapa svala klassrum.

De flesta skolor i Burkina Faso byggs i betong. Betong är dyrt och dessutom, precis som i Marrakech, extremt opassande i det klimatet. Betong andas inte. Den blir som en tjock filt kring klassrummet som stänger in värmen och gör det olidligt varmt. Lera, som är det traditionella byggmaterialet i regionen, har helt andra egenskaper. Det andas och lerans massa lagrar kyla som sänker temperaturen i byggnaden under de varmaste timmarna. Kéré ville bygga skolan i Gando i lera. Lera ses dock som ett "fattigmansmaterial". Invånarna i Gando tyckte att det var konstigt att de skickat Kéré hela vägen till Tyskland för att han sedan skulle återvända för att bygga ännu ett lerhus. Han visade dem modeller och lyckades övertyga invånarna att det här var ett nytt sätt att använda materialet på.

Detta nya sätt är egentligen väldigt enkelt. Skolan är byggd i ler tegel med ett plåttak, som många andra hus i byn. Den stora skillnaden är det mycket enkla ventilationssystem han ritat. Han har placerat skolan så att vinden kan blåsa igenom fönster med ställbara plåtjalusier. Detta säkrar att luften alltid är frisk i klassrummen. Plåttak är användbara eftersom de är lätta och billiga att bygga med, men kan lätt bli extremt varma vid starkt solsken. Kéré har löst det genom att bygga ett poröst innertak av lera, där den varma luften från klassrummet kan stiga upp. Sedan har han lyft upp plåttaket på en enkel konstruktion av billiga armeringsjärn. Detta skapar en luftspalt mellan innertaket och plåttaket där den varma luften som skapas inne i klassrummet, och värmen från solens strålar på plåten, kan transporteras bort.

En annan viktig aspekt i projektet är den sociala; genom att använda lokala material och tekniker kunde Kéré involvera alla byns invånare i bygget. Mänsklor får en helt annan koppling till

en byggnad om de själva varit med och byggt den, då den betyder mycket mer för dem. Dessutom var det ett sätt för honom att se till att ge kunskap och kompetens till byn. De har inte bara fått en byggnad utan också kunskap om hur man kan uppföra andra sådana byggnader. Flera personer i byn arbetar nu med att konstruera hus på andra platser runt om Gando.

Dessa två exempel visar tydligt på hur viktigt det är att använda all den kunskap som mänskligheten byggt upp genom historien när vi tacklar framtidens klimatutmaningar. Jag tror att arkitekturen måste vara en vägvisare för resten av samhället när det gäller att ställa om. De miljöer som mänsklor spenderar sina liv i måste både vara miljömässigt och socialt hållbara. Det betyder att arkitekturen måste vara anpassad till de specifika förutsättningar som varje enskild plats innehåller. Det går inte att rita ett hus som fungerar både i urbana Göteborg och rurala Gando. Förutsättningarna är för olika, både socialt och klimatmässigt. Jag hoppas att framtidens arkitekter, en grupp jag själv tillhör, kommer att se tillbaka på och använda gamla tekniker på ett nytt och innovativt sätt. ■

+ Suggested Reading:

Diébédo Francis Kéré:
How to build with clay ... and community
http://ted.com/talks/diebedo_francis_kere_how_to_build_with_clay_and_community

Photo: Pontus Lindström

Africa vs. Asia

Text: Fredrik Dellby

"This phenomenon, sometimes called 'growth without development', has never been a problem for Asia since they have built a large industrial sector in order to develop. The advantage for Africa is that the continent can step into the new era of information technology without managing an old industrial sector whose interests are restricting development."

In many ways Africa has better pre-conditions for economic development than Asia: it will increase its population from approximately one to four billion in the 21st century, and reach two billion already by the year 2050. Africa will have the vast share of the global increase in population by year 2100. In the 60's, it was believed that Africa actually had better chances to become prosperous than Asia because of the continent's rich natural resources. Asia had a very high population which was considered a disadvantage at the time. As it turned out, however, the economic growth in Asia soon went past Africa's. Free trade and a good environment for entrepreneurs had largely been underestimated.

In the last decades one can see that Africa is about to catch up. One particular country that can be seen as a preview of what is to come is Botswana. Situated next to South Africa and with a big reserv of natural resources, particularly diamonds as a base, they have transformed their economy from a low income country to an upper-middle income country in just a few decades. In 1966, when the country became independent, their GDP (Gross Domestic Product) was barely 1200 US-dollars, and can be compared to the Swedish which was over 15,000 dollars at the time. In 2012 Botswana's GDP had become almost the same as the Swedish in 1966.

Botswana has, like many other African countries, based its economy almost entirely on natural resources – in this case diamonds and valuable minerals. Being totally dependent on raw materials may, of course, bring disadvantages. A small amount of the profit

is given to the people, and little development in other parts of the economy take place. This phenomenon, sometimes called "growth without development", has never been a problem for Asia since they have built a large industrial sector in order to develop. The advantage for Africa is that the continent can step into the new era of information technology without managing an old industrial sector whose interests are restricting development.

The sparse population in African countries today, where there are few major cities which are situated far from each other, makes it difficult to achieve regional integration. With the predicted increase in population, incentives for countries and regions within them will be created to improve infrastructure. This is because the areas in between will be populated to a greater extent as the major metropolitan areas will grow closer to each other.

Africa has several advantages over Asia. The language spoken in most countries are either English or French and many of them have become democratic in some sense. One of the most important thing, however, is the difference in culture of authority. Most Asian countries have a strong tradition of obedience and hierarchies. Most innovations in Asia the past decades are rather improvements of already existing European and American innovations made to a lower cost.

On the other hand, Africa has more of a tradition of decentralization and independent-minded people similar to many European and American countries. This is a great advantage when it comes to innovation, entrepreneurship and adaption to new conditions.

The heritage from the colonial rule should not be underestimated, where the countries that belonged to the British empire differ from the former French colonies. When the French destroyed most of the local leadership, the British built upon existing power-structures to minimize

tensions that would otherwise make the empire too fragile. They also exported elements such as the English school system which is still working in most former colonies, giving a good knowledge base to the people in those countries.

The influence of Chinese capital is another factor that will continue to play an important role. This is sometimes referred to as a new form of colonialism, but it differs a lot from the traditional kind, exercised by the Europeans. Instead of conquest by force, the Chinese offers investment business proposals, which the Africans can choose to accept or not. It could potentially be a threat to African independence, but one should remember that Chinese investments are still below the combined European and American.

With several of the fastest growing economies in the world, rapidly increasing life expectancy and political stability, Africa has good chances of becoming the next Asia. If continuing fighting corruption, investing in infrastructure and further facilitating regional integration and trade, the African countries have a bright future to look forward to. ■

Korrespondens från Östafrika

Text: Anton Ståhl

Det är valtider i Östafrika. Med ett par månaders mellanrum har både Burundi och Tanzania gått till urnan och de båda länderna har gett cynikerna och optimisterna varsitt färskt exempel att peka på när president- och parlamentsvalen i Uganda ska avgöras i februari 2016.

Africa?

Tanzania har den nyvalde presidenten John Magufuli inlett en mycket omskriven anti-korruptionskampanj. Från att ställa in ett stort firande av självständighetsdagen och föra över pengarna till koleravård, till att förbjuda alla offentligt anställda utom honom själv och två till från att flyga business class. Symbolpolitik enligt många, men symboler som tänder hopp om liknande förändringar i Uganda. Kontrasterande till den ljusa bilden står situationen i grannlandet Burundi. Där blossade våld upp efter att president Pierre Nkurunziza, i strid med konstitutionen, ställde upp och valdes till en tredje mandatperiod i juli. Hundratals har redan dött och många fruktar nu att våldet kan börja följa etniska linjer.

Valet domineras fullständigt medierapporteringen i Uganda och kampanjplakaten hänger tätt längs vägarna i stad och by. Även om pressfriheten har sina brister så finns ett antal öppet regeringskritiska publikationer. Tidskriften *The Independent* och tidningen *The Daily Monitor* har regelbundet ledare som riktar skarpa anklagelser om korruption och inkompetens mot stat och regering. För de flesta ugandier är radio det viktigaste nyhetsmediet, även om de flesta kanaler ägnar nyheter och samhällsfrågor relativt lite tid.

Också bland vanligt folk är politik ett vanligt samtalssämne, men konversationerna kretsar oftare kring frågan om säkerhet och stabilitet än om vad kandidaterna tycker i de olika sakfrågorna. I landet med världens yngsta befolkning ter sig ett våldsamt 1900-tal avlägsset för många, men i närområdet finns tillräckligt med exempel på hur politisk oro kan resultera i våldsamhet. Den snabba befolkningsökningen gör också att minnet av någon annan än Museveni (sittande president sedan 1986) snabbt bleknar. Regeringspartiet NRM har med åren mer och mer blivit ett med staten, både i medborgares ögon och i realiteten. Arresteringar av oppositionella och polisvåld mot motståndspolitiker-nas möten förekommer. Både presidentens fru och son, respektive militären har höga positioner i regeringen.

Fältet av potentiella kandidater är långt men det är endast tre av dem som tas på allvar. Förutom president Yoweri Museveni är kandidaterna Amama Mbabazi, före detta premiärminister och tidigare sekreterare i det styrande NRM-partiet, och Kizza Besigye, trefaldig utmanare och högljudd kritiker av presidenten. Museveni pekar på sina, snart, 30 år av relativt lugn som bevis på att han är det säkra valet. Mbabazi försöker sälja in sig själv som den naturliga arvtagaren som kan överse ett ordnat maktskifte. Besigye menar att korruptionen och NRM:s maktmonopol måste brytas för att landet ska ta sig framåt och säkerheten kunna garanteras på längre sikt.

Förtroendet till en opartisk stat på valdagen är lågt. Det har rapporterats i media om hur olika kandidater skaffar sig egna valobservatörer och stora följen av säkerhetspersonal för att, om valet inte går rätt till, inte vara den som förlorar på oegentligheterna. Presidenten har som mål att rekrytera över en miljon så kallade »crime preventers« till valet. Officiellt ska de vara en hjälp till polisen, men de får ingen formell polisutbildning och både deras stora antal och tidpunkten för deras arbete får många att tro att de har en roll att spela i valet.

Även om de tre huvudkandidaterna försöker framställa sig själva som DEN ENDA som kan garantera stabilitet så antas presidenten vara den som vinner, på väljarnas oro. Att han också i mångt och mycket kan bestämma hur oroligt det blir gör hans position ännu starkare.

Mycket pekar alltså på att Museveni kommer att kunna fira sitt trettioårsjubileum som president senare under året. Om väljarna tar intryck av det ordnade maktskifte i Tanzania, och om oppositionen stärks, blir presidentens sits osäkrare och oroligheter på valdagen troligare. Om utvecklingen i Burundi istället influerar ugandierna i större utsträckning kan en mer ohotad president låta valförarandet vara. Osäkerheten är den lins genom vilken valresultatet ska ses, oavsett vilket det blir. ■

Democratic Dilemmas in Rwanda

After the genocide in the year 1994 in Rwanda, where one million people were killed, the Rwandan Patriotic Front (RPF) got in charge. Paul Kagame was one of its founders back in 1986 and became president in 2000, after his precursor Pasteur Bizimungo was disposed of in the middle of the term. Kagame later won the election in 2003. He has gained huge popularity during his presidency. According to the current constitution, which only allows two seven-year terms, a new president will be elected in early 2017. Kagame is now trying to change that to be able to run in the elections again.

Of the total population, 70 percent have signed the petition to change the obstructive article in his favor. However, according to *International Business Times* there were speculations about these people being forced to sign it. The oppositional Democratic Green Party (DGPR) is strongly against him changing the constitution because they, as many foreign observers, see it as a threat to democracy. The people of Rwanda seem to agree that since RPF became leaders of the country, things have definitely changed for the better. Having the genocide that happened before in mind, many people fear that instability will once again strike the country.

Changing the constitution and making it possible for presidents to be re-elected more than once is a very slippery slope to go down. The seven-year long term could be seen as taking it too far already. Among the Western skeptics we find the UN. The growing number of African countries changing their constitutions in order to make their leaders stay in charge alarms the UN, according to Samantha Powers, US ambassador of the UN. Maybe this is an example of Western countries trying to control other parts of the world, and that their particular way isn't necessarily sustainable everywhere. Even though it is possible that Kagame is the right man for the job at the moment, he might not be if he continues down his current path.

Apparently the choice is either to democratically elect a new leader with an uncertain outcome, or letting Kagame stay. It seems that the people have already chosen Kagame and his stability, or at least some kind of guarantee for no violence between Hutu and Tutsi. Kagame's stance is obvious on this point: it is very clear to him that there are no Hutu or Tutsi, only Rwandans. When moving towards less democratic governance, tensions between the people and their leaders are more likely to arise. Anyhow, if the people really want Kagame to stay in charge, then it would be the most democratic way to go. ■

Text: Joar Lundberg

Blind fläck i västvärldens synfält

Text: Samuel Horgby

De två Centralafrikanska länderna Burundi och Rwanda har lyckats komma på fötter efter inbördeskrig och folkmord. Idag är de bland de länder som utvecklas snabbast i världen. Nu riskerar allt att raseras på grund av Burundis uppbossande konflikt.

Rwanda 1993: Det sprids rasistisk hatpropaganda och hundratusentals kinesiska machetes skeppas in på bara några månader. Trots att det är tydligt åt vilket håll konflikten barkar är det inte många i västvärlden som ägnar det lilla centralafrikanska landet någon uppmärksamhet.

Burundi 2015: Utbredda protester mot presidenten, försök till militärkupp. Tusentals flyr landet.

Både Burundi och Rwanda är små men tätbefolkade länder i centrala Afrika och båda drabbades hårt av den konflikt som i Rwanda eskalerade till ett folkmord. På Burundis sida av gränsen stod en tutsidominerad armé mot samma hturebeller som var huvudsvariga för slaktandet av Rwandas tutsier i ett etniskt präglat inbördeskrig. Kriget i Burundi höll på fram till 2005 och skördade runt 300 000 liv. Folkmordet i Rwanda avslutades efter 100 dagar, då hade redan runt 800 000 personer mist livet – omkring 20 procent av landets

befolkning. De två konflikterna och kriget i de östra delarna av Demokratiska Republiken Congo, som de är intimt sammanlänkade med, är den konflikt som har skördat flest dödsoffer i världen sedan andra världskriget. Det är detta Afrika som är mörkrets hjärta i Joseph Conrads roman med samma namn, och trots att burundierna själva, och internationella organisationer såsom Amnesty International skriker efter omvärdens uppmärksamhet är gensvaret i västmedia på sin höjd en notis någon gång i veckan.

Burundi och Rwanda är statskuppernas, flykternas och våldets Afrika som vi är vana vid. Men de är också det nya Afrika, det Afrika som satsar på utbildning och turism och som har en spektakulär ekonomisk utveckling. Rwanda har störst andel kvinnliga riksdagsledamöter i världen och en framväxande IT-sektor. Helt enkelt går det ganska bra för de båda länderna.

I Rwanda har man under uppsikt av, och med stöd från omvärdens bearbetat de sår som revs upp i befolkningen, och den försoningsprocess som sattes i rullning har visat sig vara lyckad. I Burundi fanns det å andra sidan efter mer än tio år av krig ingen klar vinnare. Konflikten har svalnat, men fortfarande ligger den och pyr likt glöd

»Konflikten har svalnat, men fortfarande ligger den och pyr likt glöd efter en brasa som, om den förses med bränsle, när som helst kan flamma upp«

»För svenskar och européer i gemen är Centralafrika dunkelt: en svart fläck på vår mentala karta«

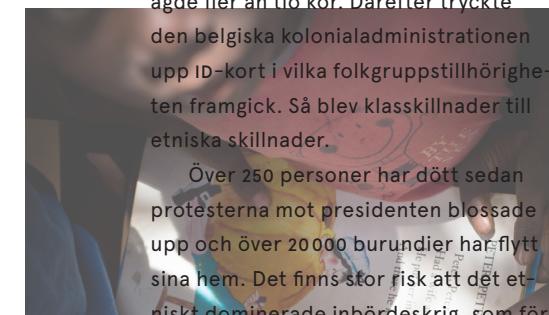
efter en brasa som, om den förses med bränsle, när som helst kan flamma upp. När Burundis president Pierre Nkurunziza, mot de konstitutionella spelreglerna ställer upp till val för en tredje mandatperiod bryter storskaliga protester ut. I maj 2015 skedde en militärkupp som misslyckades. Numera är alla som har varit kritiska till presidenten acceptabla mål. Även inom armén bryter strider ut mellan motståndare till Nkurunziza och regeringstroga trupper.

Burundi var, innan tysk och belgisk kolonialisering, ett klassamhälle där tutsi utgjorde en liten aristokrati med fler privilegier än majoritetsgruppen hutu, precis som i grannlandet Rwanda. I det av tidiga nittonhundratalets Europa, där rasbiologiska idéer hade starkt fäste, var man övertygad om att tutsierna var överlägsna hutuerna, i kraft av en påstådd ljusare hud. Eftersom det är svårt att särskilja de två grupperna från varandra beslöt kolonisatorerna bland annat att ge statusen tutsi till de som ägde fler än tio kor. Därefter tryckte den belgiska kolonialadministrationen upp ID-kort i vilka folkgruppstillhörigheten framgick. Så blev klassskillnader till etniska skillnader.

Över 250 personer har dött sedan protesterna mot presidenten blassade upp och över 20 000 burundier har flytt sina hem. Det finns stor risk att det etniskt dominerade inbördeskrig, som för Burundis del slutade först 2005, blassar upp igen och samma varningsklockor som väst misslyckades att reagera på i Rwanda 1994 ringer idag i grannlandet. Relationen mellan dessa båda länder

krackelerar dessutom allt mer. Burundi menar att Rwanda stödjer kuppmakarna och Rwanda har antytt att Burundi skyddar trupper som hade skuld i folkmordet. Den bräckliga demokrati som är etablerad i Burundi ser ut att vara förlorad. Konflikten riskerar dessutom att dra med sig även Rwanda och därmed göra slut på en osannolikt lyckad försoningsprocess, och avbryta den ekonomiska, sociala och tekniska utveckling som landet ligger i framkant för.

För svenskar och européer i gemen är Centralafrika dunkelt: en svart fläck på vår mentala karta. Inte på grund av brist på 'civilisation' såsom Conrad beskriver, utan på grund av ett massivt ointresse och för att information om den utveckling som sker där inte når ut, vare sig den är positiv eller negativ. ■

Foreign Policy of the 2016 US Presidential Election: Focus Africa & Asia

Text: Mikael Hemlin

November 8th 2016, the United States of America will elect its 45th president. As usual, the race for the presidency is a bipolar battle between the two largest parties, the Democrats and the Republicans. With just under a year until the election three candidates look particularly strong. The battle for the democratic nomination is primarily between Hillary Clinton and Bernie Sanders, while Donald Trump tops the republican election polls rather comfortably (Marco Rubio, Ben Carson and Ted Cruz are tightening the gap).

The aim of this article is partly to convey an understanding of the three presidential candidates: who they are, where they're from, and what they stand for. But also to discuss how a win for each candidate would affect the foreign policy of the US, and how that in turn would affect the future greats, Africa and Asia, and their collective 5.3 billion inhabitants (around 72 percent of the world's total population). All candidates have been examined from an attempted unbiased point of view.

The Democratic Party

The Democrats (the centre-right force in American politics) have over 240 years, since the end of the American revolution, had some very famous presidents. Some of the most prominent being Woodrow Wilson, Franklin D. Roosevelt, and Harry S. Truman, as well as the current president Barack Obama. Should the Democrats win the election of 2016 it presently looks as if the US will have either its first female president, Hillary Clinton, or its first socialist president, Bernie Sanders.

Hillary Clinton

Clinton is a real veteran in American politics. Not only did she narrowly lose the democratic nomination to Obama in 2008, but she also served as secretary of state during Obama's first term, 2008–2012. In addition, she is the wife of former

president Bill Clinton and has also been a senator of the state of New York. In other words, she is a woman with an impressive political resume and that certainly reflects in her popularity among the American people. The polls suggest that she is favored by more than half of the democratic voters.

Throughout her political career, Clinton has made a name for herself as a pro-interventionist. She strongly supported the American invasion of Iraq in 2003, and lobbied actively for military intervention in Libya 2011 and in the current conflict in Syria. One could say that Clinton's view of the world is rooted in the Cold War. She is convinced of America's ability to be a force for good in the world, and believes that the hegemony of the United States is of interest to the entire free world. She also looks seriously upon the environmental challenges that we are facing.

Should Hillary Clinton become president of the United States, it is likely that we would see a range of changes related to Africa and Asia. Firstly, her pro-interventionist orientation would cause USA to intervene more diligently in conflicts around the world. Also, the fact that her main question is equality would complicate relations with homophobic countries such as Uganda. Building a presidency on the perception of everyone's equal value, only to trade with a nation which views sexuality as a reason for execution, would be questionable to say the least. She also

has a determined approach towards the Islamic State and the atrocities committed by the organisation. It is probable that Clinton would seek a military solution to this issue, possibly through supporting IS-opposing actors in the region. Lastly, the current focus on environmental change would likely favor Africa, since global warming affects the African continent more than any other in the form of impaired production as well as increased probability of natural disasters and extreme weather. However, it could be an obstacle for China in its rapid, but environmentally hostile, growth.

Bernie Sanders

It is very unusual that an outspoken socialist has such large support in the opinion polls: he has around 30 percent during the last months among the democratic voter opinion. Sanders is currently at the high point of a very long political career of which a large part was spent as the voice of Vermont in the House of Representatives. Since 2007, he is an US senator of the same state.

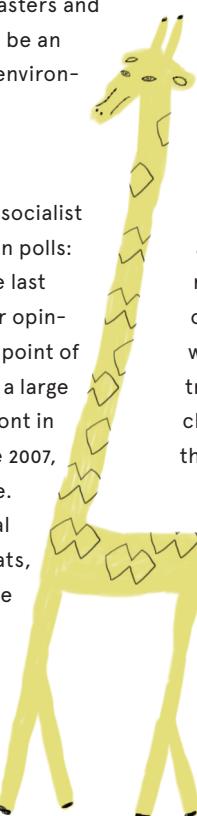
In comparison to the traditional centre-right policy of the Democrats, Bernie Sanders stands out. First, he strongly opposes the use of coercive policy instruments, especially military ones. He believes that military force should be a last resort, only to be used when all other options are exhausted. Secondly, he maintains that the never ending Gaza-conflict should be resolved through a two-state solution. In other words, he does not back Israel in the unconditional way that the US has done since the conflict started in the 1940's. Sanders and the prime-minister of Israel, Benjamin Netanyahu, don't share many political views. An election of Sanders as president would therefore most likely damage the friendship between the two states. Apart from these points, he supports further environ-

mental research and negotiations, and strives towards equality regardless of gender, sexuality or ethnicity.

If Bernie Sanders wins the election, the US will have its first ever socialist president. Naturally, that would bring a lot of change with it. American military would most likely not be as active as it has been under Obama, not to mention under George W. Bush. This could potentially strengthen the policy of "African solutions to African issues" advocated by, among others, the African Union. Also, since Sanders is less positive towards Israel than Obama, USA would likely not spend quite as much money on aiding them in their conflict. Regarding the Islamic State, Bernie Sanders doesn't see a direct American military intervention as the right course of action. Just like his political opponent, Hillary Clinton, he would strive towards defeating IS through supporting regional troops. Finally, Sanders sees environmental change as a major threat to global survival. Further focus on solving the problem would be hot on the agenda.

The Republican Party

Historically, the Republicans have a slight advantage on the Democrats regarding the number of presidents appointed with 18 against 16. Today, the Republican Party and its followers advocate conservative right-wing policy. The most famous republican president is probably Abraham Lincoln who abolished slavery and ended the American Civil War in the 1860's. The status in the Republican Party so far has been somewhat different compared to other years – they have had difficulties finding a suitable candidate to back completely. As a result, the politically independent business man, Donald Trump, emerged as their biggest hope of winning the election. Trump has received competition from Ben Carson, Ted Cruz and Marco Rubio. The polls, however, favor the former by a large marginal.

Donald Trump

As stated above, Donald Trump is a successful businessman with a reported net worth of 4.5 billion US-dollars. He is also completely unattached politically, a point which he made very clear to his backing party. They need him more than he needs them. During the announcement of his candidacy in June, he stood for a series of very controversial statements, some of them racist, some of them sexist, some of them plain weird. Among other things, he said that he would build a wall on the Mexican border in order to keep Mexicans from bringing crime, drugs and rape into the USA.

Obviously, Donald Trump is not a regular republican candidate. He makes Mitt Romney look like a liberal. He possesses the usual republican view that America fights for freedom, and nothing else. As a result of this, he is very pro-interventionist. "No one will be harder on ISIS than Donald Trump", were his exact words during his candidacy announcement. The preservation of the US' global influence is of utmost importance to Trump. He believes that recent negotiations with China have been extremely poor, and that China always gets the better part of the bargain. Finally, Donald Trump does not believe in the existence of global warming.

Should Trump become president, USA would change its behavior significantly. Since Trump views China as the primary threat to the US' hegemonic position, relations between the two states would become more complicated. It is also not a bold guess that the American military would be dispatched more often than it is today. The support for Israel in the Gaza-conflict would remain, maybe even grow. In addition, further intervention in the Middle-East would be likely in the form of severe military sanctions against countries such as Syria in the pursuit of eradicating the Islamic State. Since Trump infamously proposed registering all Muslims in the US, parallels have been drawn to the treatment of Jews in Germany in the 1930's. His words could

potentially lead to a global discontent among Muslims with regards to USA, which in turn could lead to further inclusion of African terror organizations such as Boko Haram in the international war, ultimately resulting in the spread of organized international terrorism. However, the main change that would take place has to do with the fact that Trump denies the current environmental problems. For the time being, the United Nations is the most important forum for climate debate. And since the US holds exceptional power within the United Nations, a win for Donald Trump in the election could have disastrous consequences, not only for Africa, as mentioned before, but for everyone.

Finally, the writer's opinion:

Whoever gets elected in November 2016 will not only be the president of the US, but also arguably the most powerful person in the entire world. And the most powerful person in the world needs to be rational, responsible and just. My opinion, shared by many, is that ignoring the evidence of global warming is highly irrational and irresponsible, and that discriminating people based on sexuality or ethnicity is unjust. Obviously, these two points rule out Donald Trump (as well as the rest of the popular republican candidates).

I believe that a victory for either one of them would have catastrophic and irreversible results, especially for the environment. It is also my belief that the world's most powerful person needs to be strong, experienced, calm, solid and anchored in reality. Although Bernie Sanders possesses many of these virtues, I would argue that his foreign policy is for a better world, and that he would fail to push many of his ideas through congress. Therefore, if I could vote (which I can't, disappointingly enough), my vote would be for the impressive, experienced, rational, solid, just and rhetorically superior Hillary Clinton. ■

Africa?

En digital revolution

Text: Anna Kuzmina

»...mellan 2010 och 2012 växte internetanvändningen på kontinenten sju gånger snabbare än i resten av världen, med en ökning på 3 600 procent.«

Världen idag är inte bara sammankopplad digitalt, utan även fysiskt via kablar som kallas fiberoptik. Under 00-talet har flera påkostade projekt från både privata och offentliga aktörer utökat fiberoptikens utbredning runtom i Afrika. Den första fiberkabeln som kopplade ihop Afrika, genom Marocko och Djibouti, med Europa och Asien slutfördes år 2000. Året därpå kopplades Afrikas väst- och sydkuster till Europa och Asien, och 2010 blev kontinentens östkust den sista regionen i världen att bli sammankopplad till de andra. Sedan 2010 har många andra fiberoptiska projekt genomförts vilket har inneburit en drastiskt sänkt kostnad och en högre datakapacitet för dem som har fått tillgång till teknologin. Effekterna lät sig inte väntas: mellan 2010 och 2012 växte internetanvändningen på kontinenten sju gånger snabbare än i resten av världen, med en ökning på 3 600 procent.

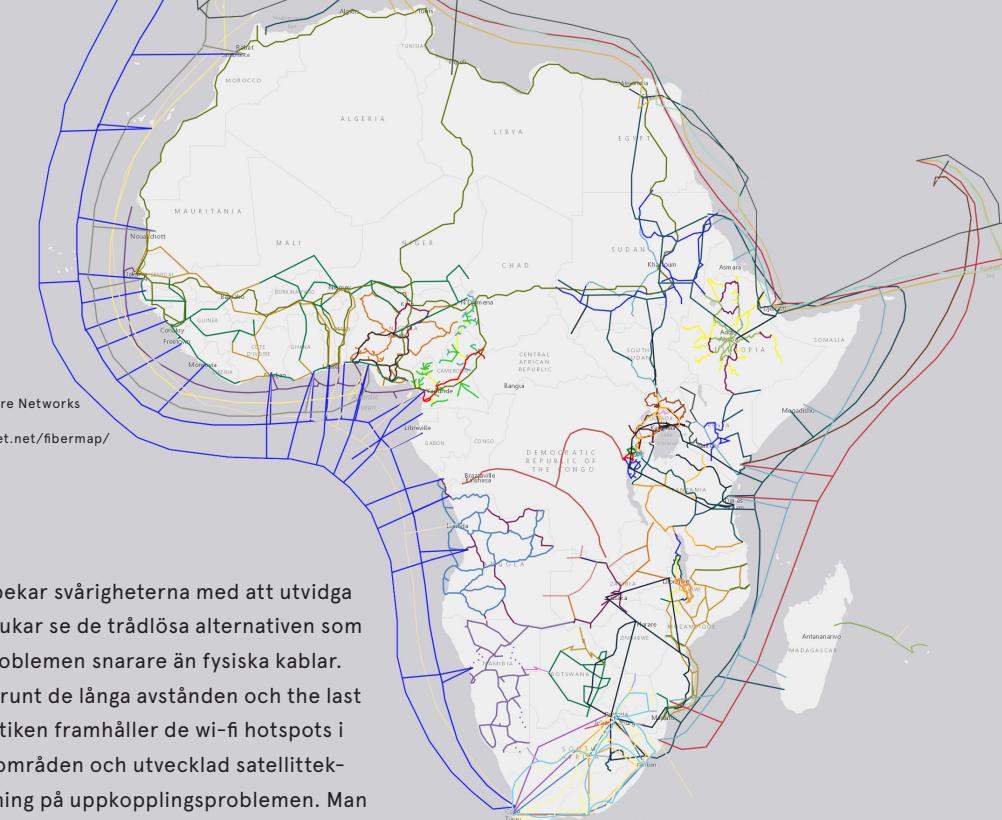
Många frågar sig nu om tillgången till höghastighetsinternet genom fiber kommer att bidra till kontinentens ekonomiska tillväxt. När fiberinstallationen pågick på östkusten 2009 sa den dåvarande presidenten i Tanzania, Jakaya Kikwete, att fibern skulle integrera regionen i den globala ekonomin; ett uttalande som visar hur stora förhoppningarna på Internets kraft var. Man hoppades framförallt på att utvidgningen av fibernätet skulle medföra lägre kostnader, bättre pålitlighet, och med detta även ekonomisk utveckling. Detta skulle ske genom att ge företag tillgång till större marknader och genom att minska risken för bedrägeri, då man lätt skulle kunna kolla upp aktuella priser.

Men fiberoptiken är inte bara omgärdad av optimism utan ställs även inför stora logistiska problem. Då Afrika kopplades upp till Europa och Asien via undervattensfiber var det framförallt kustländerna som fick tillgång till teknologin. Att utveckla den genom att lägga mer fiber till inlandet och rurala områden har visat sig svårt. Enskilda företag ser generellt inte den ekonomiska fördelen med att utveckla fiber till privata hushåll eller mindre byar, då man ser kostnaden för investeringen som högre än den förväntade avkastningen. Framförallt är det de långa avstånden som innebär en stor osäkerhet,

då fiber kommer att behöva läggas under långa glesbefolkade sträckor. Detta lämnar flera länder i Afrikas inland och rurala områden i länder vid kusten med ett uppkopplingsproblem. Det här har kallats *the last mile*-problemet; det finns fiber, men få privata aktörer är villiga att ta risken som förgreningen av fiber till mindre städer innebär.

Men problemet med bristande uppkoppling är inte bara begränsat till rurala områden och inlandet, utan regionala skillnader är också tydliga. På kartan Intra-Africa Optical Fibre Networks, sammanställd av Ubuntu Alliance, kan man se att västkustländerna Nigeria, Kamerun och Namibia har mycket högre densitet av fiberoptik än exempelvis Gabon och Ghana, och på östkusten har Mozambique och Kenya ett försprång gentemot Zimbabwe och Tanzania. Varför det har blivit så är oklart eftersom det framförallt har skrivits om de länder som nyttjar teknologin, snarare än de som inte gör det.

Intra-Africa Optical Fibre Networks
Ubuntu Alliance
<http://events.ubuntu.net/fibermap/>

De som påpekar svårigheterna med att utvärdera fiberoptiken brukar se de trådlösa alternativen som lösningar på problemen snarare än fysiska kablar. För att komma runt de långa avstånden och the last mile-problematiken framhåller de wi-fi hotspots i glesbefolkade områden och utvecklad satellitteknologi som lösning på uppkopplingsproblemen. Man pekar också på att efterfrågan på satellitbaserad internetuppkoppling inte har minskat trots att många, i och med utbredningen av fiber längs kusten, längre förutspådd en sådan utveckling. Flera företag har därför investerat i bättre satellitteknologi som kan hantera större mängder data och sänka priserna. Ett exempel på detta är 'white space'-teknologin som utnyttjar vita radiovågor för att förmedla en signal, och som 2015 implementerades i den mindre staden Nanyuki i Kenya för att tillhandahålla internetuppkoppling i stadens olika knypunkter utan att behöva lägga fiber.

Trots svårigheterna pekar utbredningen och förbättringen av fiber- och satellitteknologin på att priserna på internetuppkoppling runtom i Afrika (speciellt i urbana områden i exempelvis Nigeria och Kenya) kommer att fortsätta sjunka drastiskt under de kommande åren. Detta bådar gott för de många 'tech hubs' som har vuxit fram runt om på kontinenten. Från iHub i Kenya till Bongohive i Zambia och RLabs i Sydafrika, har 'tech hubs' kallats för inkubatorer för teknologisk innovation. Där kan man hitta en sittplats och enkelt koppla upp sig till nätverket för att jobba och utveckla sina idéer, samt ha kontakt

med investerare och andra tech-intresse-rade. Bara Kenyas iHub har numera 15 000 medlemmar och har agerat som inkubator för 152 företag. Sidan techcrunch.com har listat 170 liknande platser runtom i Afrika söder om Sahara, och har kallat Nairobi för Silicon Savannah på grund av alla tech-innovationer som har kommit därifrån.

Utvecklingen pekar tydligt på att fiberoptiken har öppnat dörren för digital kreativitet och innovation, och att den också kommer att fortsätta utvecklas både i länder där den redan är närvarande och där den ännu inte hunnit få genomslag. Under 2016 kommer CAB-fibern, Central African Backbone, att bli klar och koppla upp bland andra Tchad, Centralafrikanska republiken och Gabon till fibernätet, och utvidga fiberns möjligheter på kontinentens inland. Allt detta pekar på att vi i framtiden kan räkna med många intressanta teknologiska idéer från kontinentens olika tech-communities och en, i stort, alltmer sammankopplad värld. ■

Africa without France, a car with no driver?

Text: Samuel Horgby

In total, France has intervened militarily in Africa more than 30 times since the independence of its last colonies in the beginning of the 1960's. There has been one intervention in almost every French-speaking country and Chad has seen French interventions at five separate occasions since the 1980's. There has also been allegations that France has staged some of the many military coups that have taken place on the African continent. Former Gabonese president Omar Bongo expressed it as: "Gabon without France is like a car with no driver". France has in fact had, and still has, a huge importance in deciding who gets to be in power in its former colonies—and what kind of policies that person should run.

The French government has often motivated its engagement in African countries as purely humanitarian. There can, however, be no doubt that France has important economic and strategic reasons for engaging in Africa. A large (albeit declining) portion of imports to the African continent come from France. Many of the countries that have seen French forces rolling in are rich in oil, and French oil companies have had a strong presence on the African continent since well before the French Empire began to dissolve. Besides oil, France runs 58 nuclear reactors that need to be fueled, and has an arsenal of nuclear bombs. A very large portion of the uranium needed comes from Niger—France itself does not have any uranium mines. Currently, France has over 3,000 troops spread across five countries in Africa. This neo-colonial relationship between France and its former African colonies is often described by the pejorative term "Françafrique".

Africa is one of the main reasons for the French status as one of the most influential powers in the world. And one of the strongest ties France has to its former colonies is their common language. The West and Central African colonies with a French colonial history are extremely multi ethnic, with up to several hundred separate languages spoken. The chosen language for intra-ethnic communication is most often French. That French should be the lingua franca is not always obvious, though. In Senegal, for instance, Wolof is spoken by more than 40 percent of the population and widely understood. French is, however, the sole official language.

French is one of five official languages of the UN and, second to English, the language most used in the European Union. This could of course never continue if Africa abandoned their connection to the French language. Maintaining the status of French as a 'global language' has thus been seen as crucial to French policy-makers for a long time. Organisation Internationale de la Francophonie was created in 1970 and has 57 member states. La Francophonie is somewhat an equivalent of the British Commonwealth of Nations but much more focused on language.

It is estimated that France spends about 1.4 billion US-dollars per year on promoting its culture abroad. Institut Français is a French public organization that has offices in 96 countries (including one in Stockholm). There is a private initiative (though being loosely linked to, and receiving financial support from, the French government) that was created as early as 1886 to "teach French, and the French and Franco-

phone culture". This initiative is called Alliance Française and has offices in 800 different cities all around the world. There are French primary and secondary schools operating in 130 countries outside of France. The list of ways to promulgate the French language around the world can be made very long. To put it short: the French government is obviously putting an amount of effort and money unmatched by any other country in the world into spreading French-ness around the world worth its cost.

If it's worth it or not is of course a difficult question to answer, but one thing is for sure: the French focus on promulgation of its culture is not primarily a case of patriotism and national pride, but it's a part of a much bigger geopolitical game. A game in which Africa plays a crucial role. The French cultural institutions mentioned above are present in practically all of the nation's former African colonies. The reason for this is that without French cultural ties to Africa and French as a, to a large extent, common language, France would lose most of its legitimacy as a great power. Without the 120 million African French-speaking people, and the strong economic ties that France maintains to the almost 400 million people that live in the African part of what once was L'Empire français, France would have great difficulty to claim its place among the most powerful nations.

The French quest to maintain itself as a decisive player on the African continent, lead to the darkest hour of Françafrique. As Rwanda was on the brink of its genocide, France continued to supply the government with arms. As mass-killings occurred on the streets of Rwanda, France intervened militarily to evacuate 1500 persons, mainly westerners. When these were rescued, the French military units left and the slaughter continued. At the end of the conflict, France intervened again to create a safe zone through which the French-backed Rwandan Hutu regime, the main perpetrators of the genocide, could escape to neighboring countries.

The French way of dealing with Africa is increasingly becoming the European way. Ever since before the creation of the project of a European Union, France has seen the benefits of a united Europe dealing with francophone Africa. The truth lies in the negotiations leading to the Rome treaty, the founding document of the European Union. It was decided that all countries should help France (and to a smaller extent Belgium and the Netherlands) by financing investments in their colonies. One French key argument for joining the Union was to revitalize its African colonies, that were of enormous strategic importance but economically a loss, with West German money – an idea that the German decision makers were very well aware and supportive of. With a stagnating French economy, and a rapidly growing African economy as well as population (francophone Africa is estimated to have over 800 million inhabitants in 2050), France is increasingly seeking European support. The continent is simply growing too big to handle alone.

Swedish Special Forces got the chance to closely witness the French way of dealing with African business in 2003. During a French lead European intervention in the Democratic Republic of Congo, a Congolese man was brutally tortured by French forces. When information about the torturing eventually reached Swedish headquarters, a report was made: one that stated that French forces in fact did practice torture. A similar French report that came to the conclusion that the French forces were innocent was later released.

The French economic interests in Africa are growing, but changing character. It's no longer important to only gather natural resources buried in the soil of the African continent. France, and French companies in particular, have come to the conclusion that what's really interesting in francophone Africa is its growing middle-class and inexpensive labour. Europe's economic relation to Africa is growing to be more and more similar the one with Asia: what you want is to both

sell products to, and produce products in, Africa. This, combined with the fact that other countries than France are increasingly involving themselves in the economies of French-speaking Africa, could of course change the dynamics between France and the African countries. Both president Hollande, and Sarkozy before him, have stated that France seeks to create a more equal relation between France and its former colonies. There has, however, been few signs of this actually happening.

Because of strategic and economic interests and broad experience in dealing with military interventions, no other European nation can challenge France in the African geopolitical arena. Western engagement in African internal politics and conflict is likely to remain high, it's likely to be increasingly EU-dominated and it's likely to be French-lead.

It is for certain that a rapidly growing Africa is of huge European interest, but Africa without France is not a car with no driver. France without Africa, however, is in many ways a car without fuel. ■

"Africa without France is not a car with no driver. France without Africa, however, is in many ways a car without fuel."

Utrikespolitiska
föreningen
Göteborg

Join MUN!

Model United Nations (MUN) is an extracurricular activity where students simulate various bodies of the United Nations and other international organizations, representing different countries of the world and trying to resolve the issues on the global agenda.

The ultimate form of participation are international Model United Nations conferences where students from different countries gather. Many societies also have local conferences where they practice their skills.

When preparing for the conferences and/or local simulations students learn a lot about various issues and the positions of different countries on those issues. Many MUN participants go on to become great leaders in politics, law, business, education and other fields.

If you are interested to learn more about international affairs and politics join the Model United Nations Committee of the UF Göteborg and learn together with us!

Are you interested?

Do not hesitate to contact us at modelun@ufgbg.se or come to our regular meetings every Monday at 3:30 pm in the UF room at Sprängkullsgatan 25.

Also visit us at <https://www.facebook.com/UFgbgMUN>

Emil Zawadzki
Editor-in-chief, Legally responsible publisher
emilzawadzki@utblick.org

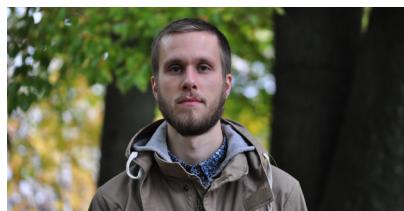
Frida Nilsson
Editor-in-Chief
fridaniesson@utblick.org

Elin Fondén
Writer
elinfonden@utblick.org

Egil Sturk
Writer
egilsturk@utblick.org

Joar Lundberg
Writer
joarlundberg@utblick.org

Anna Kuzmina
Writer
annakuzmina@utblick.org

Mikael Hemlin
Writer
mikaelhemlin@utblick.org

Samuel Horgby
Writer
samuelhorgby@utblick.org

Sara Lindström
Writer
saralindstrom@utblick.org

Lydia Liljegren
Proofreader
lydialiljegren@utblick.org

Torbjörn Hedberg
Graphic Design
torbjornhedberg@utblick.org

№ 4 2015

UTBLICK

THE SOCIETY OF INTERNATIONAL AFFAIRS GOTHEMBURG IS A
NON-GOVERNMENTAL ORGANIZATION WITH THE AMBITION TO
SPREAD KNOWLEDGE AND SPARK DISCUSSION ABOUT FOREIGN
POLICY ISSUES. WE ORGANIZE LECTURES AND TRIPS, HOST MOVIE
SCREENINGS AND PUBLISH THE MAGAZINE UTBLICK, A ONE-YEAR
MEMBERSHIP IS 50 SEK AND EVERYONE CAN JOIN.